

Arrest

nr. 235 932 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 12 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. De commissaris-generaal nam in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 116 909 van 15 januari 2014.

Verzoeksters volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van verzoeksters huidige tweede volgend verzoek legt verzoekster andere verklaringen af betreffende haar identiteitsgegevens en die van haar kinderen, haar verblijfplaatsen, haar reisweg, de documenten die zij al dan niet bezit én haar asielmotieven.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: haar Italiaanse permesso di soggiorno – assistenza minor (IOX, geldig tot 29/12/2013), uittreksels van de geboorteregisters van R.N. en R.O., een kopie van de identiteitskaart en het paspoort van de man waarmee zij religieus huwde, foto's van dit huwelijk en een huwelijkscertificaat van de 'church of god' te Oostende.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in haar nieuw afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en gepoogd heeft de bevoegde instanties intentioneel te misleiden. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij van in het begin zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De commissaris-generaal werpt terecht op dat het feit dat verzoekster dit niet deed en wachtte tot haar derde

verzoek om internationale bescherming om haar verklaringen betreffende haar identiteitsgegevens en die van haar kinderen, haar verblijfplaatsen, haar reisweg, de documenten die zij al dan niet bezit én haar asielmotieven, 'recht te zetten', ernstig de geloofwaardigheid ondermijnt van haar vrees voor vervolging.

Dat verzoekster verder een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl zij persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Nigeria houdt bovendien geen enkele steek. Hetzelfde kan gezegd worden over haar nieuwe verklaringen omtrent haar identiteitsgegevens en die van haar kinderen, het aantal kinderen dat zij heeft en haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Deze vaststellingen doen verzoeksters algemene geloofwaardigheid teniet.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de door verzoekster neergelegde documenten enerzijds niet volstaan om haar identiteit als bewezen te beschouwen gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen, en anderzijds niet relevant zijn voor haar verzoek om internationale bescherming. Met het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoekster geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt (COI Focus "Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram" van 28 maart 2018) dat er voor burgers in Lagos State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of

hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat er actueel voor burgers in Lagos State aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat, na de in het verzoekschrift vermelde linken te hebben geconsulteerd, dat de door verzoekster geciteerde internetartikelen dateren van 2015 en vermogen, daar deze van minder recentere datum zijn dan de informatie waarop het CGVS zich gebaseerd heeft, niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat de pleitnota van 14 mei 2020 in wezen een loutere samenvatting inhoudt van de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Behoudens het hernemen van de overweging in de beschikking van 2 april 2020 dat *"Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming."*, formuleert verzoekende partij geen repliek op de in voornoemde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij somt de door haar voorgelegde documenten op en volhardt dat aan haar identiteit niet kan getwijfeld worden, zonder dat zij echter daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing en de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat, naast de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij een vluchtrelaas verzint terwijl zij persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Nigeria en dat zij tevens gelogen heeft omtrent haar identiteitsgegevens en die van haar kinderen, het aantal kinderen dat zij heeft en haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België, de door verzoekende partij neergelegde documenten enerzijds niet volstaan om haar identiteit als bewezen te beschouwen gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen, en anderzijds niet relevant zijn voor haar verzoek om internationale bescherming. Deze motieven worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing. Met het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS